

עליון קבוץ סעד

י"ט תמוז תשפ"ו | פנח"ס | 04.07.26 | גליון מס' 3449

עוצם עיני, שלֹוה עוטֹפת. תְּמוֹנָה נְשַׁקֶּפֶת, לְמַרְחוֹק.
מִן הַמְזֻרָח עוֹלָה הַשֶּׁמֶשׁ. שׁוֹב אֲנִי פוֹסֵעַ בְּשָׂדֵה יֶרֶק.

חֲלוֹמוֹתַי - סוֹדוֹת הָיוּ לִי -אֶךְ לֹא לְכַתֵּר, אוֹ מְלוֹכָה,
מָה שֶׁחָשׁוּב בְּאַמֶּת גָּלוּ לִי: אַחֲוֹת אַחִים וּמִשְׁפָּחָה.

הַלְמוֹת תּוֹפִים, בְּרָקִים שֶׁל אוֹר.
הַכְתוֹנַת עֵפֶה, לֹא תַחזוֹר,
וּשְׁלַל צְבָעִיהַ בְּלִיבְנוּ,
חֹתְמָה נִשְׁמוֹר.

הַפּוֹכְכָבִים, קֶרְנֵי הַסֶּהַר, זֶהֱב אֱלֻמוֹת, נוֹצֵץ שֵׁם בַּחֲמָה,
רוֹמְזִים: כָּעֵת נִפְתַּח הַשַּׁעַר אוֹלֵי יִשְׁקֹט גַּם הַד הַמְלַחֲמָה?

צָעִיר וְגַם זָקֵן בִּיחַד יִטּוּ כְּתָף, יִבְנוּ בֵּיתָם שְׁנִית,
וְעוֹד נִרְאֶה יָמִים שֶׁל נַחַת, בָּם לֵב אֶל לֵב וְיָד אֶל יָד נוֹשִׁיט.

נִשְׂא תִפְלָה לְטוֹב וְחֶסֶד גַּם אִם דָּרְכְנוּ תְּאָרָף מְאֹד,
וְעוֹד נִשָּׁב עַל הַמְרַפֶּסֶת בְּכַתְנַת שֶׁל תִּקְוָה וְגַם בְּרָכוֹת.

כֹּאן מִתְגַּשֵּׁם חֲלוֹם, שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל,
כֹּאן יִתְגַּשֵּׁם חֲלוֹם, יַחֲוֵ עַם יִשְׂרָאֵל!

יוסף וכתונת הפסים המשגעת / חגיית רפל

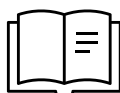
פתיחת שער חדש:

20:45

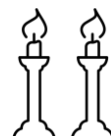
צאת שבת:

20:28

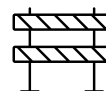
תהילים לנשים:

חנה אדמנית

כניסת שבת:

19:30

סגירת שער חדש:

19:00

לוח זמנים – ימי החול:

04:45←04:41	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
08:00	שחרית <u>בבי"ב</u>
09:16←09:13	סוף זמן קריאת שמע
19:40	מנחה וערבית
19:50←19:50	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג)

דודא / לאה האפרין

הזיכרון בצלמא

למרות השנים שחלפו, ההפרטה, המלחמה, ועוד שלל משברים שעברו על הקהילה שלנו ב-79 השנים האחרונות, נשארו כמה אירועים שבהם כל הקהילה מתכנסת ונפגשת. ערב ההצגה של פורים הוא אחד מהם, וגם חגיגות חג המשק. השנה ועדת תרבות שילבה את שניהם, ואפשרה לכולנו להתאסף באולם הספורט, לחדש קשרים עם אנשים שלא תמיד יוצא לנו לפגוש ביום יום, ולהתרשם מההשקעה של השחקנים, ההפקה, ומאירוע יוצא דופן ומרגש. (ראו פירוט ותודות בעמוד 8).

ערב שכזה, תמיד מזכיר לכולנו את העוצמה של הקהילה. מצד אחד, אולם מלא בהמון אנשים נשים וטף, מצד שני, כל הפרצופים מוכרים, חדשים וגם ותיקים, פעוטות וזקנים. תחושה של משפחה חמה ומלוכדת. נכון, כמו בכל משפחה, יש יותר ויש פחות, אבל בסוף, כולנו קהילה אחת.

אני יודע שזה נשמע דביק, אבל זה באמת באמת לא מובן מאליו. התודה והברכה לועדת תרבות (ובהצלחה לרעה) שדואגת לייצר לנו את ההזדמנויות האלה, להיפגש בשנית עם מי שקצת התרחק לנו, או להכיר את מי שעוד לא מספיק התקרבו אלינו.

אז יומולדת שמח לקיבוץ ולנו. שנוכח להמשיך לפרוח ולגדול, אך להישאר מלוכדים. שנדע להעריך את ההשקעה של האנשים השונים שעמלים מאחורי הקלעים כדי לשמור על הביחד הזה. שנמצא את הסבלנות והכח לתת מעצמנו בחזרה. ושנמשיך לחלום. מזל טוב.

לכח

ברקאי אפרתי

לוח זמנים – שבת פרשת פנחס:

19:30	הדלקת נרות
14:00	מנחה
19:40	מנחה קבלת שבת וערבית
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
	שיעור פ"ש
	כנרת סמואל פולק
13:30	מנחה א'
14:00	מנחה (בבית שנון)
17:20	תהילים לנשים <u>חנה אדמנית</u>
17:30	מנחה עדות המזרח
17:30	תהילים לילדים <u>אפרת ביליה</u>
17:40	מנחה ב'
18:00	שיעורו של פרופ' דני מיכמן
20:28	צאת השבת

דבר תורה / רוצי צונץ

פרשתנו מתארת את המפקד הגדול של בני ישראל ערב הכניסה לארץ. מטרתו היתה לקבוע כיצד תעוצב החלוקה החברתית והגיאוגרפית של המדינה שבדרך. אלא שדווקא בתוך הפסוק שמגדיר את שיטת החלוקה, מתחבא ניגוד מובנה ויוצא דופן: **לָרֵב תִּרְבֶּה נְזֻלְתּוֹ וְלַמְעַט תִּמְעֵיט נְזֻלְתּוֹ אִישׁ לְפִי פְקָדָיו יִתֵּן נְזֻלְתּוֹ. אַךְ בְּגוֹרֵל יִזְזַלְק אֶת הָאָרֶץ לְשִׁמוֹת מִטּוֹת אֲבֹתָם יִנְזָלוּ.**

בקריאה ראשונה, הפסוקים הללו סותרים זה את זה באופן מוחלט. בחלק הראשון מוצג תכנון רציונלי, מדויק וברור – "לרב תרבה ולמעט תמעט", כל שבת מקבל בדיוק לפי מידתו וצרכיו. אך מיד בחלק השני, המערכת משליכה את המחשבון הצידה ומצהירה: "אך בגורל יחלק את הארץ". הגורל הוא הרי ההפך המוחלט מתכנון; הוא מייצג מקריות, חוסר ודאות וכאוס. כיצד משתלבים יחד התכנון המדויק מלמעלה עם ה"גורלות" מלמטה? כדי להבין איך ליישב את הסתירה, אני מציע שנקפוץ אל המאה ה-20 כדי לפגוש את פרידריך האייק – מהפילוסופים והכלכלנים הבולטים של המאה הקודמת, ואיש האסכולה האוסטרית. האייק הקדיש את חייו למאבק במערכות ריכוזיות שביקשו לתכנן ולנהל את החברה האנושית מתוך לשכה ממשלתית אחת. אז אם תשאלו את פרידריך האייק, חתן פרס נובל לכלכלה, הסכנה הגדולה ביותר לתרבות כלשהי מגיעה כאשר מנסים לתכנן את "חלוקת" המשאבים.

בספרו "יומרה קטלנית" הוא כותב: "לכל התפישה שביסוד הצדק החלוקתי, כלומר המחשבה שכל פרט צריך לקבל את הראוי לו על פי כללי המוסר, אין כל טעם בסדר המורחב של שיתוף הפעולה האנושי... זאת משום שהיקפה של התוצרת הזמינה, ואפילו עצם קיומה, מותנים בחלוקת ייצורה בדרך שבמידה מסוימת אדישה לכללי המוסר. אין דרך אובייקטיבית לקבוע זכאות מוסרית, וממילא התאמת כל המערכת לעובדות שטרם נודעו לנו מחייבת למדוד הצלחה על פי התוצאות, לא הכוונות.

כל מערכת מורחבת של שיתוף פעולה בין בני אדם חייבת להסתגל ללא הרף לשינויים בסביבתה הטבעית (כלומר בחייהם של חבריה, במצב בריאותם ובכוחם). לכן הדרושה שיתחוללו רק שינויים שהשפעתם צודקת היא מגוחכת, כמעט כמו האמונה שארגון מכון של התגובות לשינויים כאלה יכול להיות צודק...

וכך, אם אנו באמת שוחרי טובת הכלל, הרי שאסור לנו להיכנע לאותו יצר אנושי בהחלט, אלא להניח לתהליכי השוק לקבוע את התגמול. שום כוח, מלבד השוק, אינו מסוגל לקבוע בוודאות את מידת תרומתו של היחיד לתוצר הכללי, וזו גם הדרך היחידה לקבוע במה יש לתגמל את הפרט כדי שיוכל לבחור בפעילות שתגדיל יותר מכל את היצע הסחורות והשירותים הכולל. מובן שאם יותר רווחה, יותר היצע ושירותים יותר טובים ייחשבו לדברים טובים, הרי שתוצאת פעולתו של השוק מוסרית לעילא."

בשנת 1974 זכה האייק בפרס נובל לכלכלה. בנאום קבלת הפרס המפורסם שלו, שנשא את הכותרת הנוקבת "יומרת הידע" (The Pretence of Knowledge), הוא תקף את האשליה שלפיה מנהיגים או מומחים יכולים להחזיק בכל המידע הנדרש כדי לנהל מערכת מורכבת מבלי להחריב אותה: "ההכרה במגבלות הבלתי עבירות של הידע שלו צריכה אכן ללמד את החוקר של החברה שיעור בענווה, אשר תרחיק אותו מלהפוך לשותף לשאיפתם הקטלנית של בני אדם לשלוט בחברה – שאיפה שהופכת אותו לא רק לעריץ על חבריו, אלא עלולה להפוך אותו למחריבה של ציוויליזציה".

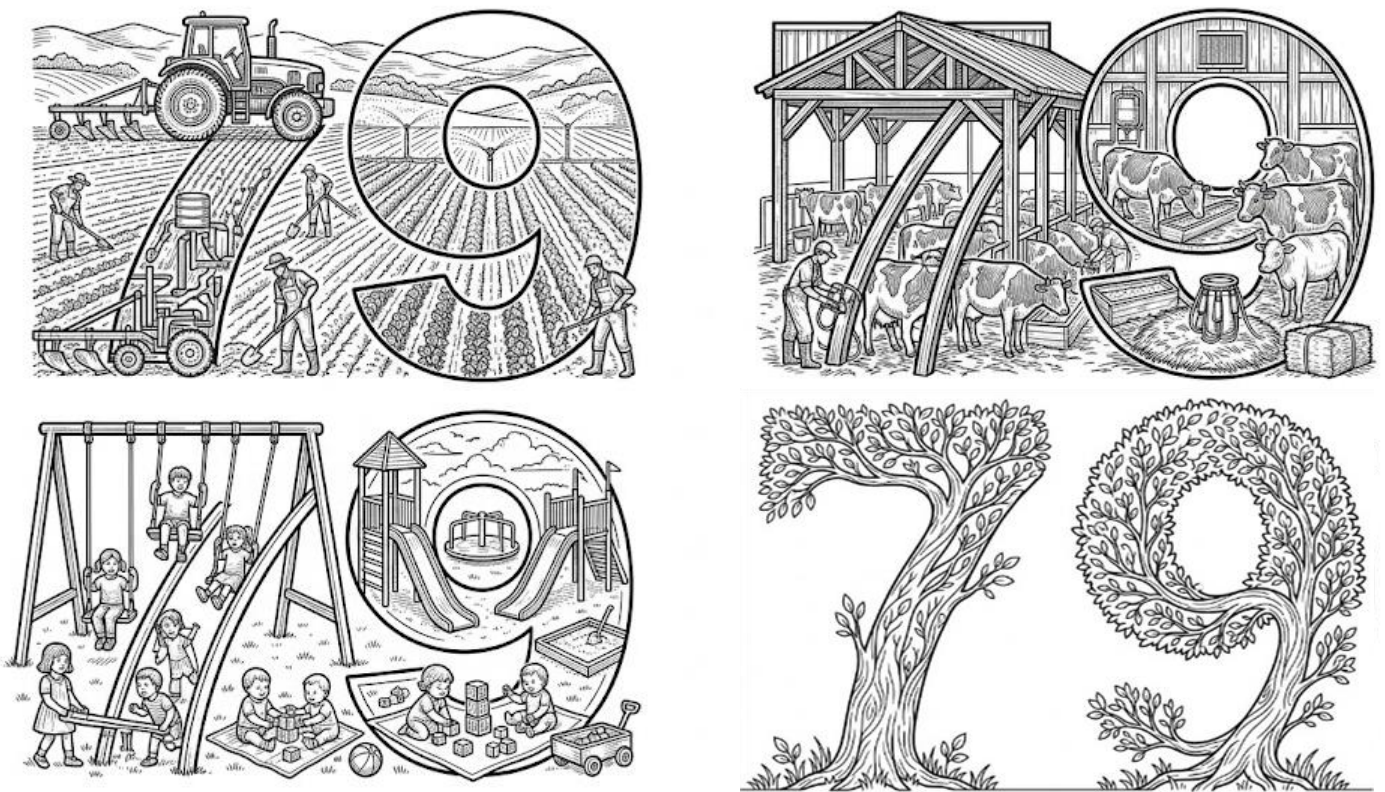
התורה, אלפי שנים לפני האייק, הבינה את ה"יוהרה הפטלית" של התכנון המרכזי. משה בעצמו, יהושע, או כל מנהיג אחר לא מסוגלים לקבוע את כלל השיקולים לחלוקה אידיאלית והוגנת של הנחלות.

לכן קובעת התורה את כלל הזהב: השלטון קובע רק את מסגרת הצדק הכללית ("לרב תרבה"), אך את הפרטים עצמם הוא משחרר לגורל (אולי היד הנעלמה של כלכלת השוק או פשוט דבר הא-ל המפורש). הגורל כופה ענווה על הריבון, ומאפשר לסדר חברתי יציב לצמוח מלמטה מבלי שאיש ירגיש מקופח על ידי השלטון.

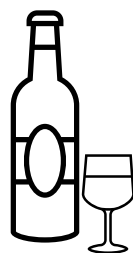
השילוב של גבולות גזרה מוגדרים אבל פרטים שמתנהלים במעין כאוס, קיים גם בעולם האמנות, ובעיקר מטכניקת הציור הידועה כפואנטיליזם או אימפרסיוניזם מאוחר. כאשר מתקרבים אל הציור של צייר פואנטיליסט (כמו ז'ורז' סרה), הפרטים הקטנים נראים כמו כאוס מוחלט – אלפי נקודות צבע מנותקות, לעיתים סותרות, שנראות כמו יד מקרית שפיזרה צבעים ללא סדר ברור. מי שעומד קרוב מדי רואה רק גורל אקראי ובלגן של נקודות. אך כאשר לוקחים כמה צעדים אחורה ומביטים בתמונה הגדולה, מתרחש קסם: העין שלנו מחברת את כל נקודות המבולגנות הללו לכדי יצירת אמנות הגיונית, שלמה ומפעימה.

החיים שלנו, ובייחוד החברה הישראלית, מורכבים ממיליוני "גורלות" ונקודות פרטיות שנראות לעיתים מנותקות ומלאות כאוס. היוהרה האנושית היא לנסות ולכפות על כולן צבע אחיד ותכנון נוקשה מלמעלה. החוכמה המנהיגותית, של משה ושלנו, היא לדעת לייצר את מסגרת הציור הגדולה, גבולות גזרה רחבים מאוד שאנו בני האנוש יכולים להבין, להסכים ולקבוע ואת השאר לשחרר לחופשי ולאפשר כמה שניתן מתוך אמונה וענווה שדווקא מתוך חופש הפרטים והגורלות המגוונים (שוב, היד הנעלמה), תצמח בסופו של דבר התמונה הלאומית השלמה והיפה ביותר.

ענת לפז

הזמנה לקידוש

הציבור מוזמן לקידוש חגיגי

לרגל בר המצווה של בנו

רועי

בשעה 11:00 בחדר האוכל.

בואו בשמחה

יצף ויואב פרנקל

קיבוץ סעד חוגג 79

ברכה יו"ר הקיבוץ בצרפת ההצגה השמוע

חברות וחברים יקרים, בני הנוער והילדים, משפחת סעד המורחבת, דור המייסדים החלוצים, דור ההמשך והדור הצעיר... מכובדי כולם. מזל טוב לקיבוץ סעד ולחבריו לאורך שרשרת הדורות המפוארת. כיו"ר קיבוץ סעד, מזה כמעט שלוש שנים בתפקיד, נדמה לי שזכיתי להכיר לעומק את הקהילה הייחודית והאוטנטית שלכם, לכבד את הערכים המנחים ומניעים אתכם ולהוקיר אתכם על מי ומה שאתם כפרטים וכקהילה. למדתי להכיר את הרב דורי המרשים, את הרוח המיוחדת של קהילת סעד, רוח שמבטאת אהבת הזולת, כיבוד האחר, אכפתיות ומחויבות לאנשים ולמרחב המשותף. וגם את תחושת השותפות שמלווה את כל העשייה בסעד. זו זכות גדולה לעמוד כאן הערב ולהרגיש שותפה לחוסן, לצמיחה ולהתחדשות כמעט בכל תחומי חיינו המשותפים.

בערב חג המשק הזה, כשאנו מתכנסים יחד, הלב מתמלא גאווה והתרגשות. זהו מועד וציון דרך שמאפשר לנו להביט פנימה וגם סביבנו, ולהרגיש את העוצמה של הבית והיחד המשותף שלנו — קיבוץ שנולד לפני 79 שנים מתוך חזון, אמונה וחדוות עשייה של חלוצים וחלוצות וממשיך לשמר את הערכים והדרך של חיים משותפים מלאי תוכן ועשייה המשלבת פיתוח אישי ובינוי קהילתי מרשים.

ב־30 ביוני 1947, לפני כמעט שמונה עשורים, עלו ראשוני סעד החלוצים על הקרקע. הם לא ידעו מה יוליד יום, אך הם ידעו דבר אחד: שהם בונים מקום שיהיה בית לדורות. מאז אותו יום מכונן, סעד ממשיכה לצמוח, להתחדש ולהתפתח. לא רק כקהילה מלוכדת, חסונה ואיתנה, אלא כמשק צומח, יציב וחסון מבחינה כלכלית, כזה שצופה קדימה אל המחר מתוך חשיבה אסטרטגית ומערכתית ומקבל החלטות שמבטיחות לכולנו עתיד בטוח ומשגשג. אני רוצה לנצל את הבמה ולחלוק כבוד והערכה לכל אלו שמתנדבים ותורמים לאורך השנים ובמיוחד להנהלות המובילות, למנהלי התאגידים, למנהלים בקהילה ולכל האנשים הטובים העוסקים בחינוך, רווחה, קליטה, פיתוח המשק, הגן והנוי, הביטחון וביתר תחומי החיים השונים. ההתנדבות שלכם, המחויבות שלכם, והעבודה היומיומית שאתם עושים בשקט ובמסירות — הם שמאפשרים לסעד להמשיך להיות קיבוץ מוביל, רלוונטי השואף ללמוד, להתקדם ולהשתפר.

הערב הזה הוא גם חגיגה של התחדשות בין דורית. בימים אלו מסיימים ילדינו את שנת הלימודים, יוצאים לחופשת הקיץ, עוברים שלבים, מתבגרים ומסמנים את ההמשכיות הטבעית של סעד. כל ילד וילדה שעוברים כיתה, כל נער ונערה שמסיימים שכבה, כל צעיר וצעירה שחוזרים הביתה — הם עדות חיה לכך שהסיפור שלנו לא רק נמשך, אלא מתרחב ומתעצם. המעברים בין הדורות הם הלב הפועם של הקיבוץ. הם שמבטיחים שהערכים ימשיכו להדהד גם בעשורים הבאים. זו שליחות, זו זכות, וזה מקור גאווה עצום.

בערב הזה, אני מרגישה שאנחנו גאים להרים את הראש, לזקוף קומה, להרגיש את השמחה, הגאווה והעוצמה של מה שנבנה כאן, ולהביט קדימה באמונה ובתקווה שנמשיך להיות קיבוץ, צומח, מתחדש וקהילה ערכית מובילה, משפיעה ומגדלת את הדורות הבאים מתוך אהבה, אחריות ושותפות.

חג משק שמח, קיץ נעים, וחופשה מלאה בשמחה לילדים ולמשפחות.

נמשיך לבנות יחד את סעד — אתמול, היום, מחר ולתמיד.

בהערכה ותודה שאפשרתם לי להיות חלק מהיצירה המפוארת של סעד.

בברכה,

אילנה כראוזה

דברים יא' האשחות הנקלות בקידוש הקהילתי בשבת עצרה

שבת שלום לכולם!

אנחנו, קבוצת הנקלטים, נרגשים מאוד לעמוד כאן היום ולחגוג יחד איתכם את יום ההולדת של הקיבוץ. חשבנו הרבה איזה אירוע קהילתי אנחנו רוצים כנקלטים רוצים לארגן לקהילה, וכשעלה הרעיון של שבת יום ההולדת של הקיבוץ זה מיד התחבר לנו.

כשחושבים על יום הולדת של מקום, חושבים על ההיסטוריה שלו, על השנים שעברו, על המייסדים ועל אלו שבנו אותו קומה מעל קומה. אבל יום הולדת הוא גם תמיד מבט קדימה, אל העתיד. ולעמוד כאן היום כקבוצת נקלטים, זה להגיד בקול רם: **יש למקום הזה עתיד, והוא צומח ומלבלב.**

הקשר של הקבוצה שלנו לקיבוץ עבר מבחן שאיש מאיתנו לא דמיין שיעבור. כמעט כולנו היינו כאן באותה שבת בשבעה באוקטובר. עברנו יחד את הפחד, את הפינוי למלון, את הימים הארוכים של חוסר הוודאות והניתוק מהבית. במלון נבו, הרחק מהבית, הייתה לנו הזדמנות לבחור. לבחור מחדש. אבל דווקא מתוך השבר, מתוך השעות המשותפת שם, הבנו משהו עמוק על הקהילה הזו ועל עצמנו. הבנו שכאן אנחנו רוצים להיות.

הבחירה שלנו לחזור לכאן, ודווקא ברגעים המורכבים האלו להיכנס לתהליך הקליטה, היא לא סתם החלטה על מקום מגורים. זוהי אמירה. זו הבחירה לטעת פה שורשים עמוקים, דווקא כשהאדמה רעדה. אנחנו לא רוצים רק לגור כאן – אנחנו רוצים להיות חלק בלתי נפרד מהלב הפועם של הקהילה הזו. להשתלב, לתרום, לבנות יחד איתכם את הקומות הבאות של הקיבוץ, מתוך כבוד עצום לעבר ושותפות מלאה בעתיד. בשם כל הנקלטים, אנחנו רוצים להגיד תודה על החיבוק, על הקבלה ועל הבית.

מזל טוב לסעד, הבית האהוב של כולנו!

מתפללים שנדע ימים של שקט, צמיחה, ביטחון והרבה שמחות משותפות.

שבת שלום!

ברכה מאת מנהל הקהילה לקראת שנת ה'80 קיבוץ סעד

"ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה"

יש מי שדרש שהמילה "בהם" רומזת לשלושת השותפים באדם: אב, אם והקב"ה. יחד הם עולים בגימטרייה לשבעים. שבעים השנים הראשונות הן כמו מתנה. אחר כך באות ה"גבורות" — לא במובן של כוח, אלא של עמידה, אחריות, סבלנות ויכולת להמשיך לבנות. גם קהילה צריכה את הגבורות האלה.

קיבוץ סעד נכנס לשנתו ה'80. מאחוריו שנים של בנייה, עבודה, חינוך, משפחות, שמחות וגם תקופות לא פשוטות. שום דבר מזה לא קרה לבד. זה קרה כי אנשים החזיקו יחד את המקום, כל אחד בדרכו.

בחג המשק ראיתי את ההצגה המרשימה על יוסף וכתונת הפסים. היה מרגש לראות את הכישרון, ההשקעה והעבודה המשותפת של כל מי שלקח בה חלק.

בעיניי, לקראת שנת ה'80, האתגר הוא להמשיך להחזיק יחד את המקום גם כשיש דעות שונות ומחלוקות — לדבר, להקשיב, לקבל החלטות, ולהמשיך ללמוד ולהשתפר יחד.

זכות להיות חלק.

עד' ד'ר'י

חיפויט בוצדת תרבות

שלום לכולם,
 אני רעיה מזרחי צדיק (וזה הזדמנות טובה לגלות ששני שמות המשפחה הם של אוריאל, שבחרתי לקחת על עצמי),
 אמא לאיתיאל, מאור והללי.
 בימים האחרונים נכנסתי באופן רשמי לתפקיד של רכזת תרבות (בזמן שמירת ההריון ובחופשת הלידה של חגית מקוריה).
 לסעד הגעתי בעקבות העבודה בחברת הנוער, התאהבתי במקום, באנשים ובקהילה, ונשארו לתהליך הקליטה.
 היום אני מתרגשת מאוד להיכנס לתפקיד רכזת התרבות של הקיבוץ. אני מאמינה שלתרבות יש כוח לחבר בין אנשים, ליצור שייכות, ולבנות זיכרונות משותפים.
 אי אפשר לפתוח בלי לומר תודה גדולה לכל מי שלקח חלק בהפקת המחזמר. היה זה אירוע מיוחד ומרגש, שלמרות היותו תיאטרון קהילתי היה ברמה מקצועית ומרשימה במיוחד.
 תודה מיוחדת ליעל זיכרמן (וייס), שהובילה את ההפקה ביד רמה, במסירות ובהשקעה עצומה, גם מול כל האתגרים שבדרך. (תודות נוספות שנאמרו בערב מצורפות בהמשך)
 ותודה גדולה לוועדת תרבות ולחגית, שזרקו אותי ישר למים אבל דאגו להיות שם איתי, יד ביד, לאורך כל הדרך.
 ובתוך כל ההתרגשות הזו אנחנו גם פותחים את שנת ה'80 של סעד.
 תודה למי שכתב חלומות ורעיונות והכניס אותם לתיבה מי שעדיין לא הספיק, מוזמן בשמחה לשלוח לי גם באופן אישי.
 והכי חשוב אנחנו רוצים ששנת ה'80 תהיה של כולנו. אם יש לכם רעיונות, רצון לקחת חלק, לחשוב, ליצור או לעזור נשמח מאוד שתצטרפו. מוזמנים להצטרף לצוות החשיבה והעשייה של שנת ה'80.

רציה אלרחי צדיק

בסט וצדת תרבות

פינת מועדון +60

תנועה והתעמלות במים

יום שני, כ"ב בתמוז, 6/7
 בשעה 12:00.
 שיעור תנועה זורמת בבריכה
 עם יעל זלינגר.
 השיעור יתקיים כל יום שני.

ארוחת בוקר

יום שני, כ"א תמוז, 6/7,
 בשעה 8:30
 תתקיים ארוחת הבוקר שלנו.
 נארח את נעמה סט
 ימי בין המיצרים

ערב סרט ופופקורן

יום רביעי, כ"ג תמוז, 8/7
 בשעה 17:30.
 "להתראות כריסטופר רובין"

שיעור עם הרב ארי

יום שלישי, כ"ב בתמוז, 7/7
 בשעה 18:00.
 שיעור תנ"ך

דברי פתיחה שנאמרו בתחילת ההצגה **"יוסף וכתונת הפסים המטאצת"**

יום הולדת שמח- סעד שלנו! שבעים ותשעה קיצים עברו מאז י"ב בתמוז תש"ז, היום בו עלו לקרקע קבוצת צעירים נמרצת, תקעו דגל, וקבעו: אנחנו כאן. זה לא היה קל: הם התמודדו עם מחסור במים, עם תנאי מחיה קשים, ועם שכנים ממערב שלא נותנים מנוח... והנה אנחנו כאן, ממש באותו מקום (טוב נו, בגבעה ממול), אנחנו כאן בכל הכח. קהילת סעד במלוא עוצמתה, קשת צבעונית ומיוחדת: צעירים וותיקים, חברים ונקלטים, נשים וגברים, שחקנים ואלה שמאחורי הקלעים... כל מה שקורה כאן בעצם כבר עמד מוכן בערב פורים האחרון: התפאורה המרהיבה דויקה עד לפרטים הקטנים, השחקנים הגיעו לישורת האחרונה לאחר מפגשי חזרות רבים, המוזיקה ניגנה... אך לקב"ה היו תכניות אחרות והכל נקטע עם מבצע "שאגת הארי", אך כאן בסעד, לא מתייאשים ולא מוותרים, גם כשיש קצת אתגרים. אנו עומדים בהבטחה: "הן עם קְלָבִיא יְקוּם וְכִפְאֵי יִתְנַשְׂא" לכבוד חג המשק תשפ"ו ופתיחת חגיגות השמונים של סעד, העמדנו כאן הכל מחדש, באנרגיות גבוהות ובשותפות קהילתית מיוחדת במינה. זו הזדמנות גם להגיד תודה לכל מי שעבד קשה, התכוון לתת את הנשמה על הבמה, אך עם דחיית האירוע נאלץ לוותר- יואב פרנקל, עידן גיימס, דני יום טוב, חגי קבלן, שרה פולק, הלל קבלן ומרים תמיר. תודה גדולה והערכה גם לכל מי שהתגייס בהתראה קצרה ונכנס לנעליים חדשות בתפקיד חדש... אז אם תשימו לב הערב שהשחקן על הבמה והזמר ששר הם לא תמיד אותו אחד בטוח, תזכרו שזוהי לא פשלה, **זהו פשוט נצחון הרוח!** קבלו את המחזמר: יוסף וכתונת הפסים המשגעת!

דברי סיום ותודה

לסיום- למי תודה ולמי ברכה? לכל העוסקים במלאכה! פסיפס צבעוני ורב גילאי של כשרונות חדשים וגם מוכרים. **לצוות התלבושות הנפלא:** חגית גולן ובת חן חביביאן ועוזרותיהן הנאמנות: כרם גיימס שקד רונה נטע גולדנברג וספיר גרשי. **ליעל זיכרמן (וייס),** על כתיבת סצנות הסבתא והנכדה בסיפור המסגרת. **לחגית רפל** על כתיבת המילים של שיר הסיום המרגש **למקהלת הנשים:** מיה איל, אפרת שלומי, לחן אוזן, יסכה וייס, כנרת סמואל פולק, אלה אורלוב, מיכל ביליה. **למקהלת גברים:** אליסף אש, ברקאי אפרתי ולירן ניב. **תודה לצוות החינוך החברתי:** מילכה, טל גרינבלט וכל מדריכות הבתים הכוללים על הובלת הריקודים. וכמובן לילדים הרקדנים הנהדרים! תודה מיוחדת ל**נטע גולדנברג** על נכונות לכל משימה: ריקודים, שירים, חזרות, לוגיסטיקה... כל מה שצריך בחיך ובחן. ל**לוטס לוי, תמר חכמון ונטע גולדנברג** על הכוראוגרפיה. ל**מיכל ביליה** על הגרפיקה. ל**חמי פיש** על העצות הטובות- אין כמו בעל ניסיון. **לעינת לוי** המוכשרת על התפאורה. לעובדות הבמה שנתנו את הנשמה: **יובל קאופמן ולוטס לוי.** לצוות ההגברה והתאורה שמגיע לפני כולם והולך אחרי כולם: **דונית גולדנברג ואשר רונה.** איזה כיף שיש אתכם. לצוות התרבות שלנו שמושך בחוטים ונותן גב לכל מה שקורה פה: **חגית מקוריה** והמחליפה שלה **רעיה מזרחי צדיק,** וכמובן לכל חברי וועדת תרבות. מלכות בלתי מעורערת! על ההפקה המוזיקלית ועל גאונות שהיא מתנה בשביל כולנו: **רועי גולן!** לבמאי העל שלנו, שהוא חלק מהמשפחה הגדולה הזאת כבר הרבה שנים... שידוע ברגישות, בכשרון וביצירתיות להוציא מכל אחד את המיטב, ומכולם יחד ליצור תמונה מרהיבה ומחברת. האחד והיחיד: **להב תימור!**

למפיקה המוכשרת שהצליחה לגיגל על הכל, ולהתמודד בגבורה עם כל שינוי, הברזה, התקלה ותיאום: **יעל זיכרמן (וייס)**! אין כמוך.

ולסיום, **לכל השחקנים** המוכשרים והמדהימים! תודה על העבודה הקשה ועל המחוייבות. הקהילה כולה רואה ומעריכה את המאמץ שעשיתם שאיננו מובן מאליו. בחרתם להתגייס למשימה הקהילתית הזאת ובזכותם זכינו לערב של רוח טובה, לכידות מרגשת והנאה גדולה! שאפו והערכה מכולנו!

שנזכה להיפגש כאן בפורים הבא, בשמחה גדולה ובשלום!

הורים, אחים וחברים, אנא העבירו את ההזמנה לבנותיכם ובניכם

נשמח לראותכן ולראותכם

במפגש הבנים. לכבוד שנת השמונים לסעד.

בואו יחד עם בני ובנות הזוג, המפגש ללא ילדים.

לכיסוי חלקי של ההוצאות, נגבה 50 שח מכל משתתף/ת. פרטים על התשלום בהמשך

1600-1745 | ארוחת ארבע בחדר אוכל הימני

18:00 | טקס יום הזיכרון לחברי הקיבוץ שאינם כבר אינם עימנו

תפילת מנחה

19:00 | ארוחת ערב ומפגש רעים לאורחים - חדר אוכל שמאלי

תפילת ערבית

**20:00 | ערב זמר "שירת המקום" לכל קהילת סעד,
בדשא ליד המועדון**

21:45 סיום משוער, חיבוקים ונשיקות לשנה טובה

חזון הישוב החדש – "אופיר"

בהמשך למפגש שהתקיים לאחרונה במועדון בנושא הישוב "אופיר", אני מבקש להדגיש ולחדד את הנושא שהעליתי במפגש עצמו.

מעבר לברכה על עצם הקמתו של ישוב חדש בעוטף, עומדת על הפרק בפני חברי סעד השאלה, האם "למכור" ליזם חיצוני את זכויות היזום העומדות לסעד בפרויקט, או להשאיר בידי הקבוץ זכויות אלה ולאפשר בדרך זאת לעזור לבנים ובנות שלנו שירצו לבוא ולהתיישב ב"אופיר" ברכישת המגרש והקמת ביתם בישוב. נדמה לי שהפוקוס על הפרויקט צריך להיות על ההיבטים הקהילתיים שבו, ופחות על הצד הכלכלי, (שעשוי לתרום לסעד בטווח הקצר).

ישנם סוגים שונים של תועלות לסעד מהקמת הישוב הזה, והתועלת הקהילתית (לטווח הארוך) היא זאת שעומדת לענ"ד בראש סדר העדיפויות.

מצד אחד, קהילת סעד הולכת ומתבגרת. ישנם כבר כיום, ויהיו עוד יותר בעתיד, חברות וחברים הזקוקים לעזרה, תמיכה וליווי, של ילדיהם, או של מערכת הרווחה של הקיבוץ.

מהצד השני עומדים בנים ובנות שלנו שבחרו לחיות בצורת חיים אחרת ומסיבות רבות ושונות החליטו להקים את ביתם מחוץ לסעד.

בנים ובנות אלה, מרגישים עדיין חלק מקהילת סעד והדבר מוצא את ביטוי בדרכים שונות.

ההזדמנות שתהיה לשתי האוכלוסיות הללו להפיק תועלת מהקמת הישוב החדש עשויה להקל מאד על שמירת הקשר (הפיזי) ביניהן ולהקל על מערכת התמיכה שהקיבוץ מעמיד לרשות האוכלוסייה המבוגרת שלו.

על פי התרשמות ראשונית שלי, יהיו מועמדים לא מעטים בין הבנות והבנים שלנו שיראו את "אופיר" כאופציה מתאימה להם, בעיקר אם סעד תדע לבנות להם את התנאים המתאימים.

ישנן כמובן תועלות קהילתיות נוספות כגון, הישענות על מערכת החינוך, התרבות, הבריאות וכד' של סעד, כך שבטווח הארוך, סעד תקצור גם פירות כלכליים מהקמת אופיר.

אני קורא להנהלת הקבוץ לקיים דיון רציני ורחב, בשיתוף גורמים מתחום הרווחה ואחרים, ע"מ למצוא את "החבילה" הנכונה ביותר לסעד, כקבוץ וכקהילה.

דני ברט

פינת המזל הטוב

ברכות חמות וזרור איחולים
לאריאלה ואילן כהן
לפנינה ושייז בר חי
להולדת הנכדה / נינה
בת לחן וסופה כהן
שתלכו לרוות שמחה ונחת

לפנינה ושייז בר חי
מזל טוב להולדת החימה
בן לאורי יוסף ושהט ססלר
נכד לפח' וצ'נת ססלר
נין לצ'ופית ואפ'לום ססלר
ברכות לכל המשפחה

ליצ'ל ויואב פרנקל
מזל טוב לר'אל
בר המצווה של הבן
רוצי
ספ'צ ברכות ואיחולים

מה הצבודה הזאת לכט?

היכרות בסיסית: משי פנחס, נשואה לאיתי, אמא של יהל והדר, גרים בסעד כמעט שמונה שנים.

איפה את עובדת? אני עובדת סוציאלית קהילתית במועצה אזורית חוף אשקלון.

מה היתה ההכשרה שלך כדי לעבוד היכן שאת נמצאת היום? למדתי תואר ראשון בעבודה סוציאלית והתמחיתי בתחום של עבודה קהילתית. מאז למדתי גם לימודי תעודה בהנחיית קבוצות וכיום אני לומדת תואר שני בעבודה סוציאלית כדי להתמקצע ולהרחיב את הכלים במקביל לעבודה בשטח.

אז מה בפועל את עושה? העבודה שלי מתחלקת לכל מיני תפקידים. התפקיד המרכזי שלי הוא מנהלת המרכז למשפחות מיוחדות שזה למעשה מענה קהילתי למשפחות שיש להם ילד מיוחד. זה מענה שהקמנו ממש רגע לפני המלחמה, והמטרה שלו זה לייצר מרחב בו משפחות מיוחדות יכולות להרגיש שייכות, לחלוק את הכאב והאתגרים, וכמובן גם להנות ביחד. בנוסף, אני מרכזת את המענה הקהילתי לשכול ואובדן במועצה שלנו, ויש שלושה יישובים שאני מלווה את ההנהגות שלהם ברמה הקהילתית.

איך נראה יום העבודה שלך? זה משתנה בין תקופות, אבל בגדול כמעט כל יום מורכב מהמשימות השגרתיות, המענים והפעילויות שאני עושה בשוטף, יש אירועי שיא שדורשים הרבה תכנון וארגון, ויש את העיסוק בחשיבה ופיתוח של מענים חדשים.

ארוחת צהרים: אני חלק מצוות קטן ומשפחתי מאוד, מכינות בדרך כלל במשרד, ירקות בתנור, סלט וכדו'
מה את אוהבת בעבודה שלך? אני אוהבת שיש בה המון מקום ליצירתיות, לחזון, להתחדשות מתמדת. אבל יותר מהכל אני אוהבת לראות את האור בעיניים שנדלק אצל אנשים כשהם פוגשים אנשים אחרים שמתמודדים עם אתגרים דומים.

מה את פחות אוהבת בעבודה? כמו בכל עבודה ברשות יש לא מעט בירוקרטיה להתמודד איתה, אבל ייאמר לזכות כל מי שעובד במועצה שהם עושים כל מה שאפשר כדי להקל ולפשט תהליכים.

איזה סיפור ייחודי את יכולה לספר? באופן כללי עבודה סוציאלית זה מקצוע שקצת קשה להסביר מה עושים בו, הוא מורכב מכל כך הרבה רבדים, ויש הבדלים מאוד גדולים בין תפקיד לתפקיד ובין מקומות עבודה שונים. בתוך זה, עבודה קהילתית זאת נישה עוד יותר ספציפית, שאנשים מכירים עוד פחות. הצטרפתי השנה לתוכנית של משרד הרווחה שמטרתה למצב את התחום, להעלות אותו למודעות ולגרום לאנשים שזה מתאים להם להצטרף. במסגרת התכנית הזאת העברתי הרצאות לסטודנטים לעבודה סוציאלית כדי שישמעו על איך העבודה הקהילתית נראית בפועל. באחת ההרצאות שהעברתי ישבו בקהל סטודנטיות שעשו בעבר עבודת מיפוי בתוך הקהילה שלי של המשפחות המיוחדות וכשסיימתי את ההרצאה הן אמרו שכל מה שסיפרתי, הן שמעו מהצד של ההורים וזה מדהים לראות את ההשפעה של זה על החיים של אנשים. זה היה עבורי רגע מרגש במיוחד.

רגע מקצועי שאת גאה בו: ממש בתחילת הדרך שלי בעבודה, זה היה רגע אחרי השבעה באוקטובר והייתי מגיעה לבת הדר מים המלח, ובפעילות הראשונה שעשיתי למשפחות מיוחדות, אני זוכרת את עצמי כל הדרך חושבת "בטח אף אחד לא יבוא", ואז לא רק שאנשים הגיעו, קיבלתי שם שתי תובנות חשובות שמלוות אותי עד היום בעבודה. אחת האמהות ניגשה אליי ואמרה לי שהיא לא מאמינה שיש פה כ"כ הרבה משפחות מהיישוב שלה ולא היה לה מושג שהם מתמודדים עם אתגרים דומים, וכמה הבדידות סביב זה קשה. ואמא נוספת ניגשה אליי ואמרה לי שזאת הפעם הראשונה שהיא מרגישה שהיא יכולה לתת לילד שלה להיות פשוט כפי שהוא. בלי לנסות לגרום לו להתנהג "רגיל". שני הפידבקים האלו עזרו לי להבין ולדייק עוד יותר מה המטרה של הקהילה הזאת שאני מנסה לבנות.

באיזה מישור העבודה שלך פוגשת את סעד? האמת שברמה הכי אישית שיש, בתור מי שיודעת וחווה היטב מה הערך והכוח הגדול שקהילה נותנת לפרט, יש לי המון מוטיבציה לייצר את זה עבור כמה שיותר אנשים.

מה החלום המקצועי שלך? אני מאוד אוהבת את העבודה במגזר הציבורי, רואה את עצמי מתפתחת בו בשנים הקרובות.

האם ולמה אתה ממליץ על מקום העבודה שלך? ממליצה בחום, יש לנו אגף מדהים עם תפיסה רחבה על המציאות, לוקחים אחריות על כלל אזרחי המועצה וחושבים כל הזמן איך להתפתח ולהיות רלוונטיים לכמה שיותר אנשים.
תודה רבה רבה משי.

חול כדורסל בסעד

אתחיל בוידוי: לא היה לי כח ללכת למפגש הזה. אמצע השבוע, יום אחרון ללימודים, כל הבית בלאגן, שיא החום של אחה"צ, לאיזה אמא מתאים ללכת למגרש ספורט עכשיו? אבל מה לא עושים בשביל הילדים... אז הגעתי לאימון משותף להורים וילדים בחוג כדורגל של הבן שלי.

הגיעו כל הילדים, מתוקים, מילדי גן דקל, עד כיתות א ו-ב, לבושים במדים צבע תכלת, של נבחרת סעד, עם שם ומספר. גרביים מתוחות, נעלי ספורט. מקצוענים. והיתה גם נוכחות הורית מלאה. אבות, אמהות, אפילו סבא. משה המאמן, ותיק ומנוסה, יודע איך לתפוס את תשומת הלב של הילדים, מסדר את כולנו בשורה, וכמו שכל אימון בחוג נפתח, כולנו עומדים דום, ושרים ביחד התקווה, שיר למעלות ותפילה לשלום חיילי צה"ל. אחרי קצת חימום ובעיטות לשער, התחלנו לשחק. קבוצות מעורבות של ילדים והורים. כדורגל הוגן. ככה משה קורא לזה. מכבד, משמח, ספורטיבי. רואים איך הילדים אוהבים את המשחק. ואת משה. משחקים בהנאה לא משנה מה התוצאה.

התגלו על המגרש כמה כשרונות. במיוחד בקרב האמהות 😊 ובעיקר גילינו איזו זכות שיש כאן אצלנו כזה חוג מתוק, עם כזה מאמן משקיען וטוב. שהילדים יוצאים מהבית, נפגשים, משחקים, מעודדים, מכבדים אחד את השני, גם כשחוטפים כדור לפנים... גם כשלא מנצחים... סיימנו בטקס הענקת מדליות. כל הורה העניק לילד שלו, והילדים העניקו למשה עצמו. וחזרנו הבייתה מזיעים, דביקים ומאושרים.

מוזמנים להצטרף לחוג בשנה הבאה ולהגיע לעודד את הנבחרת המתוקה הזו במשחקי גומלין שיש מידי פעם.

שיתפה: שחר סאיט

מקום יפה לקפה (או תה) - מציין החמישה

מעייין החמישה הוא מעייין פסטורלי וצלול הזורם כל השנה מתוך צינור אל בריכה בצורת מחומש. הבריכה אינה גבוהה, כחצי מטר עומקה.

את האזור מצילים עצי פטל גדולים שעליהם פירות עסיסיים ואדומים, וכן ישנה פינת ישיבה עם פרגולה המספקת חווית טבילה אידאלית.

המעייין ממוקם בשטחי מושב שדמות דבורה - ליד הר התבור - אשר נוסד במאי 1939 במסגרת יישובי "חומה ומגדל". המושב נקרא על שמה של דורותי (דבורה) דה-רוטשילד, אשתו של ג'יימס דה רוטשילד, נשיא פיק"א ובנו של הברון אדמונד דה רוטשילד.

על הקמת המעיין: בשנת 1941 בוצע באתר קידוח מים, אשר שכן כ-100 מטרים מצפון למיקומו הנוכחי של המעיין. קידוח זה נועד לספק מי שתיה למושב.

בשנת 1947 נבנו באתר מבנה בטון ובריכת אגירה עגולה מבטון. המים נשאבו מהקידוח לבריכה תפעולית סמוכה לכביש 767, ומשם זרמו בכוח הכבידה אל בתי התושבים.

הקידוח שימש כמקור אספקת מי השתייה העיקרי של היישוב במשך למעלה משלושה עשורים, עד לחיבורו לרשת המים האזורית.

בשנת 2014, בעקבות מבצע צוק איתן, שופץ המעיין ושמו שונה ל"מעייין החמישה", לזכר חמישה לוחמים שנפלו בקרב עם מחבלים בסמוך לנחל עוז, במהלך קורס מפקדי כיתות. הלוחמים שנהרגו הם: ארוז שגיא, ברקאי ישי שור, דור דרעי, דניאל קדמי ונדב ריימונד, בן המושב שדמות דבורה.

הוראות הגעה: בוויז - מעייין החמישה.

אורי ינרצאלי

קהילת סעד פותחת את שנת הגבורות

מזל חזק לצוות תמיכה 80:
מתמסרים מתנדבים בעלי כאל גבור, חיבור אקטיבי
וכיון אכזב ואמשיע על מנת לשעט.

נא לפנות לרעיה: 0545880552

טיאט כמישיט

ביום ראשון הקרוב, כ' תמוז, 05.07

יתבצע טיאוט בכבישי הקיבוץ.

בבקשה לחנות במהלך היום רק בחניות מסודרות ולא במקביל לכביש.

תודה.

ניצן אגראו